

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 132/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Pravdíkovou Bučkovou, PhD., Sputniková 18, Bratislava, vo veci porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Pravdíkovou Bučkovou, PhD., Sputniková 18, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 574/2012-154 z 18. júna 2014. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 8 Cdo 468/2014 z 11. novembra 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Z... rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že dovolací súd sa vôbec nezaoberal skúmaním zásadnej námietky dovolania, ktorá spočívala v tom, či došlo alebo nedošlo k aplikácii správnych právnych predpisov na prejednávajúcu vec. Ak by túto podstatnú skutočnosť vyhodnotil, sme presvedčení, že by musel dôjsť k záveru, že nielenže je dovolanie prípustné, ale je aj dôvodné v celom rozsahu, nakoľko je hrubým porušením základného práva na súdnu ochranu, ak súd posudzuje právnu vec v intenciách právnych predpisov nesúvisiacich s danou právnou vecou. ...

Sťažovateľ je presvedčený, že vydaním napadnutého rozhodnutia č. k. 8 Cdo 468/2014 zo dňa 11.11.2015 Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ako aj rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 574/2012-154 zo dňa 18.06.2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 21C/212/2010-110 zo dňa 14.09.2012, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 Ústavy SR, a teda došlo k odmietnutiu práva sťažovateľa na reálny prístup k súdu...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ochranu pred diskrimináciou podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené boli.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 468/2014 zo dňa 11.11.2015 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný na účet právneho zástupcu sťažovateľa uhradiť náhradu trov konania...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

Sťažovateľ sa v petite sťažnosti domáha zrušenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 468/2014 z 11. novembra 2015, avšak bez toho, aby výslovne navrhol vysloviť, že jeho práva boli uznesením najvyššieho súdu porušené. Je pravda, že v odôvodnení sťažnosti sťažovateľ poukazuje na porušenie jeho práv uznesením najvyššieho súdu, avšak tieto jeho tvrdenia môže ústavný súd považovať iba za súčasť jeho argumentácie, a nie za relevantný návrh, o ktorom môže ústavný súd rozhodnúť.

Ústavný súd uvádza, že postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil uznesenie súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľa boli uznesením súdu porušené, ústava a ani zákon o ústavnom súde neumožňujú. Zrušenie rozhodnutia je totiž viazané na vyhovenie sťažnosti a deklarovanie, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody, prípadne ľudské práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 54 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ sa v petite sťažnosti nedomáhal toho, aby ústavný súd vyslovil, že jeho práva boli porušené konkrétnym uznesením najvyššieho súdu, ktoré následne žiada v ďalšej časti petitu zrušiť, a preto sa ústavný súd možným porušením práv sťažovateľa nezaoberal.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátkou. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konanie, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že o prípustnosti dovolania rozhoduje najvyšší súd, a keďže ide o otázku posúdenia zákonnosti, a nie ústavnosti, nemohli byť uznesením najvyššieho súdu porušené označené práva sťažovateľa.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016